

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 273/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Tatianou Vorobelovou, advokátkou, Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 2 TdoV 2/2022 z 28. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa v jeho trestnej veci (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1T/30/2016-1798 z 21. mája 2019 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 6 To 8/2019 z 19. mája 2021 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že «*v presne nezistenom čase v období mesiacov august až október 2009 [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra SR (ďalej len „RHP Sobrance ÚHCP MV SR“)* po poznámke, že to prijatie do policajného zboru nebude zadarmo, prijal od nstržm. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] finančný úplatok v celkovej výške 2.600,- eur, ktorý mu bol odovzdávaný postupne prostredníctvom sprostredkovateľky [REDAKOVANÉ], a to prvýkrát v sume 1.000 eur v hypermarkete Hypernova v Michalovciach na ul. Humenská cesta č. 2, druhýkrát sume 1.000 eur na ceste medzi

Michalovcami a mestskou časťou Michalovce-Močarany a tretíkrát v sume 600 eur na dvore jeho rodinného domu v obci [REDAKOVANÉ] za to, že zabezpečí prijatie [REDAKOVANÉ] do služobného pomeru príslušníka PZ», za čo bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, ktorého výkon bol podmienene odložený s uložením probačného dohľadu nad správaním sťažovateľa na skúšobnú dobu štyroch rokov s uložením povinnosti podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom inému výchovnému programu a zároveň mu bol uložený peňažný trest vo výmere 2 500 eur s tým, že pre prípad jeho úmyselného zmarenia mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 75 dní.

3. Proti tomuto rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie [z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), a g) Trestného poriadku], o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v ním podanom dovolaní. Podľa jeho názoru k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením jeho dovolanie proti predmetnému rozsudku najvyššieho súdu arbitrárne odmietol, pričom v podstatnom namieta, že [REDAKOVANÉ] nemohla byť ustanovená príkazom súdu za agentku, svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nemohli byť v procesnom postavení spolupracujúcich obvinených ani svedkov a dôkazy získané ich svedeckými výpoveďami boli získané nezákonným spôsobom, výpoveď svedkyne – agentky [REDAKOVANÉ] z prípravného konania z 28. apríla 2010 je nezákonná, keďže pri jej výsluchu nebol prítomný obhajca sťažovateľa, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] mali byť podľa názoru sťažovateľa trestne stíhaní, a preto na ich výpovede v procesnom postavení svedkov nie je možné prihliadať, a konajúce súdy poukazovali ako na nepriamy dôkaz na rozsudok vydaný v inej trestnej veci, kde bolo proti sťažovateľovi zastavené trestné stíhanie.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

7. Z ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

8. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

9. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

10. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

11. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

12. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

13. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné odmietol.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú nezákonnosť výpovede svedkyne – agentky [REDAKOVANÉ] z prípravného konania z 28. apríla 2010 (z dôvodu, že nebola vykonaná kontradiktórnym spôsobom, keďže pri nej nebol prítomný obhajca sťažovateľa, pozn.), najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom uznesení uviedol, že obsah danej výpovede z 28. apríla 2010 nebol podkladom pre odsúdenie sťažovateľa. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal, že táto svedkyňa bola vypočutá na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2017, pričom v prípade namietaných rozporov v jej výpovedi boli tieto odstraňované s jej výpoveďou z prípravného konania z 23. septembra 2015, ktorá bola vykonaná za prítomnosti obhajcu obvineného. Keďže na obsah daného výsluchu svedkyne z 28. apríla 2010 nebolo konajúcimi súdmi pri rozhodovaní prihliadané, sú podľa názoru najvyššieho súdu výhrady sťažovateľa týkajúce sa tohto úkonu z prípravného konania z pohľadu dovolacieho konania irelevantné.

15. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že boli odmietnuté jeho návrhy na doplnenie dokazovania týkajúce sa výpovedí svedkov či vykonania konfrontácie, najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom uznesení konštatoval, že námietka je nedôvodná. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe za zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku, pretože ak by záver súdu v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Teda právo navrhovať dôkazy patrí medzi základné práva obvineného, je však na posúdení súdu, aby rozhodol, ktoré z dôkazov navrhovaných procesnými stranami vykoná, pričom pri tomto svojom rozhodovaní je obmedzovaný zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci v tom smere, že pokiaľ je súd toho názoru, že dôkazy získané z vykonaných dôkazných prostriedkov sú dostatočné na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, nie je povinný vykonať ďalšie stranami navrhované dôkazné prostriedky, a teda procesné strany majú síce právo navrhovať dôkazy, ale tomuto právu nezodpovedá povinnosť súdu všetky navrhované dôkazy aj vykonať (R 7/2011, R 14/2015-11.). Najvyšší súd poukázal, že Špecializovaný trestný súd o návrhoch sťažovateľa na doplnenie dokazovania riadne procesným spôsobom rozhodol na hlavnom pojednávaní, keď ich s poukazom na § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať a vo svojich meritórnych rozhodnutiach Špecializovaný trestný súd (na str. 19 až 25 rozsudku Špecializovaného trestného súdu, osobitne k odmietnutiu návrhov sťažovateľa na doplnenie dokazovania na str. 20) a najvyšší súd ako odvolací súd (na str. 21 až 31 rozsudku najvyššieho súdu, osobitne k sťažovateľom v odvolaní namietanému nesúhlasu s rozsahom vykonaného dokazovania na str. 30) určitým a preskúmateľným spôsobom uviedli konkrétne dôkazy, o ktoré opierajú skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení

vykonaných dôkazov, a právne úvahy, ktorými sa spravovali pri posudzovaní dokázaných skutočností v otázke viny, resp. ako sa vyrovnali s obhajobnými vyjadreniami, a dôvody nevyhovenia návrhov na vykonanie ďalších dôkazov.

16. Najvyšší súd ako dovolací súd sa v napadnutom uznesení nestotožnil ani s dovolacou námietkou sťažovateľa, v zmysle ktorej [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] mali byť podľa názoru sťažovateľa trestne stíhaní, a preto na ich výpovede v procesnom postavení svedkov nie je možné prihliadať. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal, že z vymedzenia skutku, tak ako je uvedený v predmetnom rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorý je pre najvyšší súd ako dovolací súd [vzhľadom na jeho viazanosť zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] záväzný, vyplýva, že [REDAKOVANÉ] bola osobou, prostredníctvom ktorej sťažovateľ prijal od [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] predmetný úplatok a osoba [REDAKOVANÉ] vo vymedzení skutku žiadnym spôsobom ani nevystupuje. Z vyjadrenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré si najvyšší súd ako dovolací súd vyžiadal, pritom vyplýva, že [REDAKOVANÉ] ani [REDAKOVANÉ] neboli ohľadom daného skutku trestne stíhaní. Z uvedeného je podľa názoru najvyššieho súdu zrejmé, že ich výpovede v procesnom postavení svedka – agenta ([REDAKOVANÉ] bola v prípravnom konaní ustanovená príkazom súdu za agentku), resp. svedka, boli vykonané v súlade so zákonom. Najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že pre najvyšší súd ako dovolací súd nie je určujúce, že sťažovateľ je toho názoru, že tieto osoby mali byť tiež trestne stíhané a že mali danú trestnú činnosť zorganizovať, resp. byť pomocníkom. Podľa názoru najvyššieho súdu ide o subjektívne tvrdenie sťažovateľa, pričom jeho trestnú činnosť neorganizovala iná osoba, resp. nebola účastníkom vo forme pomoci, keďže svedok [REDAKOVANÉ] k veci vypovedal v podstate iba to, že kolegu [REDAKOVANÉ] nasmeroval k [REDAKOVANÉ], keď mu ten povedal, že jeho manželka by sa chcela zamestnať na polícii, keďže jej synovec pracoval na polícii. Vo vzťahu k výpovedi [REDAKOVANÉ] najvyšší súd uviedol, že z nej vyplýva, že žiadosť o úplatok, keď sa [REDAKOVANÉ] chcela zamestnať na polícii a [REDAKOVANÉ] sa na to pýtala sťažovateľa, ktorého poznala, išla priamo od sťažovateľa, ktorý si postupne vypýtal tisíc eur, ešte raz tisíc eur a napokon šesťsto eur, pričom [REDAKOVANÉ] to oznamovala [REDAKOVANÉ] a sťažovateľovi žiadané finančné prostriedky doniesla, pričom sťažovateľ uvádzal, čo má [REDAKOVANÉ] urobiť (že si má dať novú žiadosť o prijatie, pretože stará sa neobnovuje, že to urobí za určitý poplatok a tiež žiadal následné doplnenie žiadosti).

17. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že [REDAKOVANÉ] nemohla byť ustanovená príkazom súdu za agentku, najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom uznesení konštatoval, že námietka je nedôvodná. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal, že podľa ustálenej súdnej praxe práve osoba, ktorá sa vedome zúčastňuje odhaľovania trestnej činnosti, má byť ustanovená do procesného postavenia agenta, keďže sa aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatelom podieľa na odhaľovaní, zisťovaní a osvedčovaní páchatel'a trestného činu (R 2/2017). Podľa názoru najvyššieho súdu je preto nedôvodným sťažovateľom namietaná nezákonnosť postupu sudcu pre prípravné konanie, ktorý vydal príkaz na použitie agenta vo vzťahu ku [REDAKOVANÉ], keďže použitím inštitútu agenta sa predpokladalo zistenie skutočností dôležitých pre odhalenie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'a korupčného trestného činu.

18. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nemohli byť v procesnom postavení spolupracujúcich obvinených ani svedkov a dôkazy získané ich svedeckými výpoveďami boli získané nezákonným spôsobom, najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom

uznesení uviedol, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli pôvodné obvinení tým istým uznesením ako sťažovateľ (uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby ČVS: SKIS-430/IS-4-V-2009 z 15. februára 2010) pre prečin podplácania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s tým, že prostredníctvom [REDAKOVANÉ] sťažovateľovi odovzdali predmetný úplatok a pôvodne boli aj 16. februára 2010 vypočutí v procesnom postavení obvinených. Následne došlo uznesením vyšetrovateľa z 18. februára 2010 podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku k vylúčeniu trestnej veci obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo spoločného konania so sťažovateľom na samostatné konanie s novým ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2010 s tým, že títo obvinení sa významnou mierou podieľali na objasnení korupcie a o ich trestnom stíhaní je potrebné rozhodnúť v samostatnom konaní. Od vylúčenia veci tieto pôvodne spoluobvinené osoby mohli byť vypočúvané iba v procesnom postavení svedkov a uvedené je zrejme z ustálenej súdnej praxe dlhodobo aplikovanej, z ktorej vyplýva, že pôvodne obvinená osoba nemôže byť po vylúčení tejto osoby na samostatné konanie v pôvodnej veci vypočúvaná v procesnom postavení obvineného, ale jedine v procesnom postavení svedka (R 45/1978). Z písomného vyjadrenia prokurátora vyžiadaného dovolacím súdom vyplýva, že trestné stíhanie [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bolo zastavené podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu, že sa významnou mierou podieľali na objasnení korupcie, pretože na základe nimi poskytnutých informácií orgánom činným v trestnom konaní vo veci trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona a iné došlo k podaniu obžaloby v trestnej veci sťažovateľa a ich výpovede boli jedným z rozhodujúcich dôkazov, ktoré viedli k uznaniu jeho viny, pričom zároveň nešlo o organizátora, návodcu ani objednávateľa trestného činu. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal, že k zastaveniu trestného stíhania týchto osôb došlo po právoplatnom skončení trestnej veci sťažovateľa, čo je zrejme z obsahu daného uznesenia, keďže dôvody na také rozhodnutie boli viazané práve na trestnú vec sťažovateľa, na usvedčovaní ktorého daní svedkovia spolupracovali. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že zastavenie trestného stíhania spolupracujúcej osoby je zákonný inštitút ustanovený v § 215 ods. 3 Trestného poriadku a pre jeho aplikáciu boli splnené zákonné podmienky, pričom nešlo o jediné dôkazy, ktoré usvedčovali sťažovateľa, ale súdy v meritórnych rozhodnutiach podrobne rozviedli viaceré dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti, ktoré viedli k odsúdeniu sťažovateľa. Čo sa týka argumentácie sťažovateľa, ktorý v súvislosti s inštitútom spolupracujúcej osoby a korunného svedka poukazoval na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Adamčo proti Slovenskej republike, podľa názoru najvyššieho súdu nie je táto argumentácia relevantná, keďže v trestnej veci sťažovateľa šlo o skutkovo iné okolnosti prípadu – sťažovateľ a konajúce súdy totiž mali vedomosť, že pôvodne spoluobvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sú trestne stíhaní za daný skutok pre prečin podplácania spolupáchateľstvom a že ich vec bola vylúčená na samostatné konanie, pričom ich trestné konanie nebolo v čase vydania meritórnych rozhodnutí dovolateľa skončené a do úvahy pripadalo aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku.

19. Napokon, pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že konajúce súdy poukazovali ako na nepriamy dôkaz na rozsudok vydaný v inej trestnej veci, kde bolo proti sťažovateľovi zastavené trestné stíhanie, najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom uznesení uviedol, že samotné oboznámenie iného rozhodnutia ako listinného dôkazu nie je postup, ktorý by bol v rozpore s Trestným poriadkom, pretože podľa § 269 Trestného poriadku sa práve ako listinné dôkazy vykonávajú

písomné vyjadrenia, posudky, správy štátnych orgánov a ďalšie listiny, medzi ktoré podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov patria práve aj rozhodnutia štátnych orgánov vydaných v inom konaní vrátane rozhodnutí súdov vydaných v inom trestnom konaní. Najvyšší súd konštatoval, že ak podľa názoru sťažovateľa súdy takto vykonaný dôkaz nesprávne vyhodnotili, uvedené nespadá pod žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keďže dovolanie podané obvineným alebo generálnym prokurátorom neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok, tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne, a neúplne a ani namietat' hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

20. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

21. Ústavný súd ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazuje. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

22. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva, a nie je preto v zásade ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

23. Ústavný súd na tomto mieste zároveň zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je vystupovať ako súd tretej či štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je presvedčiť sa, že sa najvyšší súd s námietkami sťažovateľa dostatočným a relevantným spôsobom vysporiadal. Úlohou ústavného súdu ako

nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je totiž v prvom rade dohliadnuť na to, aby konanie ako celok bolo spravodlivé. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 6 dohovoru zdôrazňuje posudzovanie spravodlivosti konania ako celku (Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000, sťažnosť č. 35394/97, bod 34; Allan proti Spojenému kráľovstvu z 5. 11. 2002, sťažnosť č. 48539/99, bod 42).

24. Možno tak uzavrieť, že po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

25. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Peter Molnár
predseda senátu